

SİYAH
BEYAZ

ALİ ELMACI

İnsanların Üzerinde Yürüyen Sandalye
The Chair That Walked All Over People

29.09.2017 - 30.10.2017

İnsanların Üzerinde Yürüyen Sandalye

MELİS GOLAR : ‘İnsanların Üzerinde Yürüyen Sandalye’ Ankaralı sanatseverlerle buluşacağınız ilk, sizin 4. kişisel serginiz. Başlık olarak yine çarpıcı bir isim seçmişsiniz. Bu sergide bize ele aldığınız konudan biraz bahsedebilir misiniz?

ALİ ELMACI : Ben bu sergide manipülasyon ve imitasyon üzerinden bir iktidar eleştirisi yaptım. Önce size birkaç tanım yapmak istiyorum.

İmitasyon: Belli bir örneğe benzemeye veya benzetmeye çalışmak.

Manipülasyon: İnsanların kendi bilgileri dışında veya istemedikleri halde etkileme veya yönlendirme işlemidir.

Taht: Hükümdarların oturduğu büyük ve süslü koltuk.

Sandalye: Arkalığı olan, dört ayaklı, kol koyacak yerleri bulunmayan tek kişilik oturma eşyasıdır.

‘İnsanların Üzerinde Yürüyen Sandalye’ sergisi bir taht öykünmesidir. Tahtın portatifleşmiş her yere taşınabilir hali olan sandalye aslında ideolojinin portatifleşmesini temsil ediyor. İdeolojinin ağırlığın, herkesin rahatça taşıyabileceği ağırlığı olmayan, köksüz bir tür kullan-at mekanizmasına dönüştüğünden bahsediyorum. İktidarlar ideolojiyi kendi kitlesine hızlıca yayıp, tüketilmesini sağlamak için onu portatifleştiriyor.

Tıpkı bir hazır çorba gibi... Sulandırdığımızda anında çorbaya benzer bir tat veren ama sağlıklı olup olmadığı tartışılan bir yiyeceğin sunulmasına benziyor iktidarların davranışları. ‘Yöresel Lezzetlerimiz’ ismi altında market raflarında hızlıca tüketime hazır olmasına benzetiyorum onları. Bu çorbaların orijinal hazırlanma süreleri yarım günü alırken, poşetlerin içindeki toz haline gelmiş çorbaları sıcak suyla karıştırıldığında en fazla 10 dakikada sofraya konulur hale getirilmesi gibi... Yani sadece yöresel bir çorbanın adı ve az da olsa onu anımsayacak bir lezzeti vermesi artık yeterli hale geliyor. Sergi de iktidarın tam olarak bu politikalarını ele aldığı noktada başlıyor ve izleyiciye bunu gösterip, altını çizmeye çalışıyorum.

M.G.: Otorite ve iktidarın olmadığı bir ortamda insanlığın resmini yapsanız yine de “çirkin” mi olurdu?

A.E.: İnsanlığın olduğu bir yerde çirkinliğin olmamasına ihtimal vermiyorum. O yüzden mutlaka yine de çirkin bir şey çıkardı resmedecek.

M.G.: Sanatsal üretiminizin yıllar içinde değişime uğradığını görüyoruz. Resimleriniz daha cesur. Önceki serilerinizde karakterler buldukları mekân, giydikleri kıyafet, bakışları, duruşları ve kompozisyonu tamamlayan diğer figürlerle karanlık ve kötücül havayı yansıtırken, yakın zamandaki üretimlerinizde çirkinlik ve kötülük ifşası artmış gibi...

A.E.: Ben resimlerimde genelde gündemde ne varsa onlardan beslenmeye çalışıyorum. Doğru orantılı olarak resimlerime de böyle yansıyor demek ki, gündemimiz de daha karanlık ve kötücül bir atmosfere doğru sürükleniyor. Şu an resimlerim söylediğiniz gibi ama bu hep böyle devam eder mi bilemiyorum açıkçası. Gündem beni bu noktaya getirmiş olabilir.

M.G.: Serilerinizde; aynı karakterleri farklı dönemlerinde resimlerinizde gezdirdiğinizi söylediğiniz bir röportajınızı okumuştum. Ana karakterlerin yanı sıra, resimlerinizde okuması güç kendinize ait bir sembolizm kullanıyorsunuz. Burada beliren çiçekler, hayvanlar veya objeler de sembolik olarak tekrarlanıyor mu? Yoksa her resimde farklı özellikleri mi var?

A.E.: Aslında kullandığım semboller genelde hep aynı anlamı taşıyor diyebilirim. Genel olarak aynı anlama geliyorlar ama resim resim ele alacak olursak farklı anlamlar yüklediklerim de oluyor.

M.G.: Figürlerinizin hemen hepsinde bize gözlerini ısrarcı bir tavırla diken karakterlerle karşılaşıyoruz. İzleyici resmi incelerken aynı zamanda izlenen konumuna da sokuyorsunuz. Bu yapıyı bakışmayı yaratmanızdaki amaç nedir?

A.E.: İzleyicinin izlenmenin verdiği rahatsızlığı hissetmesini istiyorum. İki insan karşılıklı konuştuğunda sürekli göz göze bakarak uzun süre konuşamaz. İki kişiden biri rahatsız olur ve gözünü kaçırır.

Ben de resimlerimde göz teması kuruyorum izleyiciyle. Figürlerle göz teması kurmak izleyicinin hem hoşuna gidiyor çünkü karşısında gülen renkli bir figür var, hem de bir süre sonra gözetlenme hissi veriyor ve rahatsız ediyor. İzlenme hissi bir tek benim resimlerimde değil, her yerde. İzleyiciye de bunu tekrar hatırlatmak istiyorum. Karşımızda bize bakan bir göz olmadığı sürece kendimizi rahat hissederiz, görmememiz izlenmediğimiz anlamına gelmez. Mobese kameraları, mağazaların güvenlik kameraları her yerde izleniyoruz. Bunun bir rahatsızlık hissi vermesi gerekiyor ama biz bunu unutuyoruz. Gözetlenme hissi insanları rahat davranmaktan alkoyar. Suçun önünü kesmek için yapıldığı söyleyen gözetleme mekanizmaları aslında iktidar tarafından yapılan bir toplumsal kontroldür. Ben de izleyicinin benim resimlerime bakarak gözetlenmenin rahatsızlığını tekrar tekrar hissetsin istiyorum.

M.G.: Resimlerinizde ana karakterin yanı sıra arka planda ve karakterlerin etrafında; minyatür ve bezeme tekniklerini çağdaş bir yorumla kullanıyorsunuz diyebilir miyiz?

A.E.: Evet aslında minyatüre çok büyük bir ilgim var benim. Mutlaka etkileniyordum. Ben Sinopta 34 haneli bir köyde doğdum. Bir tane ilkokul vardı ve bir tane de öğretmenimiz vardı. Bir okul çantam vardı, annem dikmişti muhtemelen. Çantanın üzerinde minyatürler vardı. Çocukluğum boyunca o okul çantasını kullandım. Dışındaki minyatürler en çok gördüğüm resim olabilir. Figürler gözümün önünde. Ne yaptıklarını çok fazla anımsayamıyorum ama bir sürü adam vardı, ellerinde mızrakları vardı. Anladığım kadarıyla iyi bir şey yapmıyorlardı, sanırım avlaşıyorlardı. O minyatür beni hem ürkütmüştür hem de çok sevmişimdir. Eğer o igürlerle karşılaşsam herhalde korkardım öte yandan da beni çeken bir taraf vardı. radaki tuhaf atmosfer belki bugün ki resimlerimin de tohumunu atmıştır.

M.G.: Üretim sürecinizden bahsedebilir misiniz?

A.E.: Önce üzerinde çalışacağım konuyu belirledikten sonra o konuya uygun eskizler yaparım. Sonra o eskizlerdeki figürleri mümkünse kendim fotoğraflarım. Bunun için bir prodüksiyon gerekir. Kıyafet ve objeleri alıp kompozisyonlar oluştururum. O fotoğraflardan da bir kolaj yaparım. Sonra o kolaja tamamen bağlı kalmadan, ama o kolajdan yola çıkarak resimlerimi tamamlarım. Teknik olarak yağlıboya kullanıyorum. Kağıt üzerine yaptığım çalışmalarda da genellikle mürekkepli kalem kullanırım, bazen de füzen. Ayrıca heykel çalışmalarım var. Heykeli de bir tuval olarak algılar üzerine resim yaparım orada da yağlıboyayı tercih ederim her zaman.

M.G.: 2016 Contemporary İstanbul’da sergilediğiniz eserinizi ilgili üzücü bir olay yaşamıştınız. Bu tür bir olayı yaşayan bir sanatçı olarak, şu anda ülkemizde veya dünyada sanat ortamında tartışılabilir olarak gördüğünüz veya sanat politikası olarak ilerleme olarak takip ettiğiniz olumlu/olumsuz bir karar veya olay var mı sizin için? Sizce bugün bahsedeceğimiz bu durumun yaşanmasının sebepleri nelerdir? Türkiye vereceğiniz örnek açısından nerede duruyor? Bizi düşünmeye itecek ne gibi konular vardır?

A.E.: Bir devlet politikası olması lazım sanatı ve sanatçıyı koruyacak onun söz söyleme özgürlüğünü savunacak, ve sağlayacak. Bir kanun olması gerekiyor. Ama zaten böyle bir şey yok. Devlet politikası zaten tamamen sanatçıyı ve üretimi yok etmek üzerine kurulu. Hiçbir kurumdan hiçbir şey beklememek gerekiyor. Türkiye’deki kurumlar sanatçıyı yalnız bırakıyor. En nihayetinde eş, dost, sanatçı arkadaşlar vs. bir şekilde yanında oluyorlar. Baskıyla ilgili Türkiye’de bazı projeler gerçekleştiriliyor. Baskı gördüğünüzü belirtirseniz yurtdışında sanatçıyı koruyan belirli sürelerde bazı rezidanslar var. Bana bu tür çözümler de eksik geliyor. Nihayetinde 3 ay sonra dönüp dolaşacağın yer kürkçü dükkanı oluyor. 2016’dan beri yaşadıklarımın bir özeti olarak bir heykel yaptım. Sergimde göreceğiniz o heykel de benim ülke tasvirim. Sermaye ve sanatçının Türkiye’de nereye konulduğu ve onların nasıl yok edildiği ve bu yok etmenin nasıl bir gösteriye dönüştürüldüğünü betimleyen bir heykel oldu.

M.G.: Aslında sizin için çözüm yolunun mevcut durumları tekrar tekrar eleştirerek, sanata katmak olduğunu söyleyebilir miyiz?

A.E.: Evet benim yolum bu. Üreten herkesin de böyle olmalı ve ne olursa olsun yoluna devam etmeli.

Ben Senin Duygularına Karşılık Veremem Osman VII
I Can't Reciprocate Your Feelings Osman VII, 2017
tuval üzeri yağlı boya oil on canvas
220 x 180 cm

The Chair That Walked All Over People

Ali Harikalar Diyarında *Ali in Wonderland*, 2017
reçine üzeri yağlı boya, ahşap ve ayna
oil on resin wood and mirror
155 x 60 x 80 cm

MELİS GOLAR : *'The Chair That Walked All Over People' is your fourth solo exhibition and the first in Ankara where you'll be meeting Ankara artlovers. You've once again picked a striking title. Can you talk to us a bit about the context of the exhibition?*

ALİ ELMACI : *In this exhibition, I've criticized the people in power; through manipulation and imitation. I'd like to make some definitions first.*

*Imitation: Trying to resemble or make something resemble a specific example.
Manipulation: The process through which people are influenced without their knowledge or against their will.
Throne: The big and ornated seat on which rulers sit.
Chair: A piece of furniture with single room seat, a backrest, four legs, and no armrests.*

The exhibition "The Chair That Walked All Over People" throne pastiche. The chair, which is a portable, mobile version of the throne, symbolizes the loosening of the ideology. I'm talking about how the severity of ideology has become a weightless, rootless, disposable mechanism that anyone can easily carry. The people in power hollow out the ideology in order to quickly disseminate it among their masses and ensure its consumption.

It's like instant soup... The behavior of the rulers is like, the service of this food-stuff that, when you add water, instantly tastes similar to soup; but it's disputable whether it's healthy or not. I liken it to those pouches ready for mass consumption on supermarket shelves under the name of traditional flavors. It's like how the original preparation time for these soups can take a half day; whereas the powdered soups in these pouches take 10 minutes, to become ready to serve at the dinner table... It becomes enough to simply carry the name of a traditional soup and a flavor that's somewhat similar to that of the original to be accepted. The exhibition starts exactly at this point where the people in power carry out this policy of theirs; and with it, I try to expose and underline it for the audience.

M.G.: *If you painted a portrait of humanity in a setting where the authority and rulers doesn't exist, would it still be "ugly"?*

A.E.: *I can't think of a possibility where humanity exists but ugliness does not. There would definitely still be some ugly things to paint.*

M.G.: *We see that your artistic production has transformed over the years. Your paintings are bolder. Whereas in your previous series the characters reflected a dark and evil atmosphere with the locations they inhabited, the clothes they wore, their expressions, their gestures and other figures that completed the composition, it seems like in your recent productions there's been an increase in exposing ugliness and evil...*

A.E.: *For my paintings I generally try nourish whatever is in the current news. So as we slip into a more and more evil and darker atmosphere, this is reflected directly in my paintings. My paintings currently are as you've described, but I'm not sure if that's how things will always remain. Perhaps it's just the news cycle that's put me in this state.*

M.G.: *I once read a former interview of yours where you'd said that you take the same characters in different periods and position them in your paintings in your different series. In addition to the main characters, you also use an idiosyncratic symbolism that's hard to decipher. Are the flowers, animals and objects that appear there repeated as well? Or does have different function in different painting?*

A.E.: *Actually I can say that in general the symbols I use tend to carry the same connotations. They tend to mean the same thing but if we examine the paintings piece by piece there are some that carry different meanings.*

M.G.: *In almost all of your figures we encounter characters that turn their eyes towards us with tenacity. As the viewer look at the paintings, you also put them in a position of being watched. What is the purpose behind this artificial locking of eyes?*

A.E.: *I want the spectator to feel the discomfort of being watched. When two people have a conversation they can't talk while keeping constant unbroken eye contact. One of them will become uncomfortable and avert their eyes. I also make an eye contact with the viewer in my paintings. Making eye contact with the figures is both enjoyable for the audience—because they have a smiling colorful figure in front of them—and it eventually gives them a sense of being watched and makes them uncomfortable. This same sense isn't only present in my paintings, but everywhere. I want to remind this to the viewers. As long as there aren't eyes in front of us, looking at us, we feel comfortable; but this doesn't mean that we're not being watched. With speed cameras, CCTV cameras at malls, we're constantly being watched. This is supposed to make us uncomfortable but we forget. The sense of being watched prevents people from loosening up. These observation mechanisms said to be implemented to prevent crime which are actually a form of societal control. So I want the viewer to feel again and again the discomfort of being watched.*

M.G.: *In your paintings, could we say, in addition to the main characters, that you also do a modern twist on ornamentation and miniature painting in the background of and around the figures?*

A.E.: *Yes, actually, I'm deeply interested in miniatures. That must be one of my influences. I was born in a 34 domicile village in Sinop. We had one elementary school and only one teacher. I had a school bag, probably sewn by my mother. The bag had miniatures on it. I used that bag all through my childhood. The miniatures on that bag may be the images I saw most often. I can still see the figures in my head. I can't recall what they were doing but there were a lot of men, carrying spears in their hands. They were up to no good, as I understand; I think they were in a battle. I both loved and was frightened by that miniature. If I encountered those figures I'd probably be afraid, but they also had an aspect that pulled me in. Perhaps the strange atmosphere there sowed the seeds of my paintings today.*

M.G.: *Can you talk about your production process?*

A.E.: *First I settle on the subject I'll be working on, then I make some related sketches. After that I photograph the figures in those sketches, possibly by myself. This requires some production. I buy clothes and objects and create some compositions. I create a collage from those photographs. Afterwards using the collages as a jumping off point, but not staying completely faithful to them, I complete my paintings. I use oil paint. I usually use ink pens for my work on paper, though sometimes I use charcoal. I have some sculptures as well. I also see sculptures as a canvas and paint onto them, and I always prefer oil paint there as well.*

M.G.: *You went through some sad situation with your piece exhibited at Contemporary İstanbul 2016. As an artist who experienced such an incident, can you think of any other events or policies that you've been keeping up on that you believe to be controversial in the art world from our country or from around the world? If so, what do you think is the reason this situation is taking place? Where does Turkey stand in light of this example? What are some points that might urge us to think?*

A.E.: *There has to be a government policy that protects the art and the artist, one that will defend and provide the artist's freedom of speech. There needs to be a law. But this doesn't exist. The government policies are based around eliminating the artist and the creator. You can't expect anything from any organization. Organizations in Turkey hang the artist out to dry. Ultimately it's your kith and kin, artist friends, etc., who stand by you. There are some projects in Turkey concerning oppression. There are some artists' residencies abroad that will take you in for a period of time if you tell them that you're under oppression. To me, these solutions are insufficient. In the end, you just bounce right back into the fold after some 3 months I've made a sculpture as a summary of the things I've gone through since 2016. The piece, which you can see at the exhibition, is my depiction of the current country. It's a piece that portrays how the capital and the artist are positioned in Turkey, how the artist is destroyed and how this destruction is made into a parade.*

M.G.: *Could we say that criticizing the current affairs again and again, and reflecting them back into the art is how you work things out?*

A.E.: *Yes, that's my method. That's how it must be for anyone who creates and they must soldier on no matter what.*

Herkes Babasını Taşır II
Everyone Carries His Father II, 2017
tuval üzeri yağlı boya oil on canvas
60 x 50 cm

GELECEK SERGİ UPCOMING EXHIBITION

FIRAT ENGİN

Bu Yükü Daha Ne Kadar Taşıyabiliriz ?
How Long Can We Carry This Load ?

03.10.2017 - 27.10.2017

SIYAH
BEYAZ

siyah beyaz sanat galerisi www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com

ankara | istanbul
Kavaklıdere sok. 3/1-2 Şili Meydanı Kavaklıdere Tomtom mah. Kumbaracı Yokuşu 48A Beyoğlu
t 0312 467 7234 t 0212 243 5375

tasarım design: sera sade röportaj interview: melis golar çeviri translation: mert batırbaygil